Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2017. gada 14. martā *

Apelācija — Konkurence — LESD 101. un 102. pants — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 30. pants — Komisijas lēmums, ar kuru konstatēta nelikumīga aizliegta vienošanās Eiropas ūdeņraža peroksīda un perborāta tirgū — Šī lēmuma nekonfidenciālās paplašinātās versijas publicēšana — Pieteikuma par konfidencialitātes piemērošanu noteiktai informācijai noraidīšana — Uzklausīšanas amatpersonas pilnvaras — Lēmums 2011/695/ES — 8. pants — Konfidencialitāte — Dienesta noslēpuma aizsardzība — LESD 339. pants — Jēdziens "komercnoslēpumi un cita konfidenciāla informācija" — Informācija, kuras avots ir pieteikums par iecietības programmas piemērošanu — Lūguma par konfidencialitātes ievērošanu noraidīšana — Tiesiskā paļāvība

Lieta C162/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 8. aprīlī iesniedza

Evonik Degussa GmbH, Esene (Vācija), ko pārstāv *C. Steinle*, *C. von Köckritz* un *A. Richter*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *G. Meessen*, *M. Kellerbauer* un *F. Van Schaik*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] un J. Regans [*E. Regan*] (referents), tiesneši E. Levits, Ž. K. Bonišo [*J.C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], K. Vajda [*C. Vajda*], S. Rodins [*S. Rodin*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 4. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 21. jūlija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *Evonik Degussa GmbH* lūdz Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 28. janvāra spriedumu *Evonik Degussa*/Komisija (T341/12, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2015:51), ar ko šī tiesa ir noraidījusi tās prasību atcelt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmumu C(2012) 3534 *final*, ar kuru, piemērojot Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV 2011, L 275, 29. lpp.) 8. pantu, ir ticis noraidīts apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgums par konfidencialitātes ievērošanu (Lieta COMP/F/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1/2003

2 Saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [LESD 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 28. pantu "Dienesta noslēpums":

"1. Neierobežojot 12. un 15. pantu, informāciju, kas savākta atbilstoši 17. līdz 22. pantam, izmanto tikai nolūkā, kādā tā iegūta.

2. Neierobežojot informācijas apmaiņu un izmantošanu, kas paredzēta 11., 12., 14., 15. un 27. pantā, Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes, to ierēdņi, darbinieki un citas personas, kas strādā šo iestāžu uzraudzībā, kā arī dalībvalstu citu iestāžu darbinieki un ierēdņi neatklāj informāciju, ko tie ieguvuši vai iemainījuši atbilstoši šai regulai, un kas ir tāda veida, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums. Šis pienākums arī attiecas uz visiem dalībvalstu pārstāvjiem un ekspertiem, kas saskaņā ar 14. pantu apmeklē padomdevējas komitejas sanāksmes."

3 Minētās regulas 30. pantā "Lēmumu publicēšana" ir noteikts:

"1. Komisija publicē lēmumus, ko tā pieņem atbilstoši 7. līdz 10., 23. un 24. panta[m].

2. Publikācijā norāda pušu vārdus un lēmuma galveno saturu, tajā skaitā visus uzliktos sodus. Tajā jāņem vērā uzņēmumu likumīgās intereses savu profesionālo noslēpumu aizsargāšanā."

Lēmums 2011/695

4 Saskaņā ar Lēmuma 2011/695 preambulas 8. apsvērumu:

"Uzklausīšanas amatpersonai būtu jārīkojas kā neatkarīgam šķīrējtiesnesim, kas cenšas atrisināt sarežģījumus saistībā ar attiecīgo pušu, citu iesaistīto pušu, sūdzības iesniedzēju vai ieinteresēto trešo personu procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu gadījumos, kuros šādus sarežģījumus nav izdevies atrisināt, sazinoties ar Komisijas dienestiem, kas atbild par konkurences lietas izskatīšanas virzību un kuriem ir jāievēro šīs procesuālās tiesības."

5 Šī lēmuma preambulas 9. apsvērumā ir norādīts, ka "uzklausīšanas amatpersonas darba uzdevumi konkurences lietu izskatīšanā būtu jānosaka tādā veidā, lai garantētu procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu visā lietas izskatīšanas laikā Komisijā saskaņā ar [LESD] līguma 101. un 102. pantu, jo īpaši attiecībā uz tiesībām tikt uzklausītam".

6 Saskaņā ar Lēmuma 2011/695 1. panta 1. punktu konkurences tiesību procedūrās uzklausīšanas amatpersonu pilnvaras un pienākumi ir definēti šajā lēmumā.

7 Minētā lēmuma 1. panta 2. punktā uzklausīšanas amatpersonas loma ir definēta tā, ka tās izpausme ir nodrošināt "procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu visā konkurences lietas izskatīšanas laikā Komisijā, īstenojot [LESD] 101. un 102. pantu".

8 Šī paša lēmuma 8. pantā, kas ir ietverts tā 4. nodaļā "Iepazīšanās ar materiāliem, konfidencialitāte un komercnoslēpumi", ir paredzēts:

"1. Ja Komisija plāno izpaust informāciju, kas var būt kāda uzņēmuma vai personas komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, Konkurences ģenerāldirektorāts rakstiski tos informē par šo nodomu un tā iemesliem. Attiecīgi nosaka termiņu, kurā uzņēmums var persona var rakstiski iesniegt komentārus.

2. Ja attiecīgais uzņēmums vai persona iebilst pret informācijas izpaušanu, tie var nodot šo jautājumu uzklausīšanas amatpersonai. Ja uzklausīšanas amatpersona konstatē, ka informāciju var izpaust, jo tā nav komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija vai tāpēc, ka pastāv prioritāras intereses, kuru dēļ tā ir jāizpauž, šo konstatējumu izklāsta argumentētā lēmumā, kuru paziņo attiecīgajam uzņēmumam vai personai. Lēmumā norāda termiņu, pēc kura informācija tiks izpausta. Minētais termiņš nevar būt īsāks par vienu nedēļu no paziņošanas datuma.

3. Šā panta 1. un 2. punktu *mutatis mutandis* piemēro informācijas izpaušanai, to publicējot *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

[..]"

Regula (EK) Nr. 1049/2001

9 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 4. panta 2., 3. un 7. punktā ir paredzēts:

"2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, to skaitā intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot, arī pēc šā termiņa."

Komisijas 2002. gada paziņojums par atbrīvojumu no naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās

10 Komisijas Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos [naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās] (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par iecietību") 4. punktā ir noteikts:

"Komisija uzskatīja, ka labvēlības statusa piemērošana uzņēmumiem, kas ar to sadarbojas, ir [Savienības] interesēs. Patērētāju un iedzīvotāju ieinteresētība slepeno karteļu [aizliegtu vienošanos] atklāšanā un sodīšanā ir svarīgāka par ieinteresētību to uzņēmumu sodīšanā, kas Komisijai ļauj atklāt un aizliegt attiecīgo praksi."

11 Šī paziņojuma 6. punktā ir noteikts:

"Komisija uzskata, ka uzņēmuma sadarbībai, atklājot karteļa [aizliegtas vienošanās] esamību, piemīt reāla vērtība. Izšķirošs ieguldījums izmeklēšanas uzsākšanā vai pārkāpuma atklāšanā var attaisnot uzņēmuma atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] ar nosacījumu, ka ir izpildītas dažas papildu prasības."

12 Atbilstoši 2002. gada paziņojuma par iecietību 21. punktam:

"Lai varētu pretendēt uz sodanaudas [naudas soda] samazinājumu, uzņēmumam ir jāiesniedz Komisijai pierādījumi par iespējamo pārkāpumu, kas būtiski papildina pierādījumus, kas jau ir Komisijas rīcībā, un tiem jāpārtrauc dalība iespējamajā pārkāpumā ne vēlāk kā pierādījumu iesniegšanas laikā."

13 Šī paziņojuma 29. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Komisija apzinās, ka šis paziņojums radīs tiesisku paļāvību uzņēmumiem, kad tie informēs Komisiju par karteļa [aizliegtās vienošanās] esamību."

14 Minētā paziņojuma 31.–33. punktā ir noteikts:

"31. Saskaņā ar Komisijas praksi to, ka uzņēmums ir sadarbojies ar Komisiju administratīvās procedūras laikā, norāda lēmumā, lai paskaidrotu sodanaudas [naudas soda] atbrīvojuma vai samazinājuma iemeslu. Tas, ka ir piešķirts atbrīvojums no sodanaudas [naudas soda] vai sodanaudas [naudas soda] samazinājums, nepasargā uzņēmumu no civiltiesiskajām sekām, kas saistīta ar dalību [LESD] 101. panta pārkāpšanā.

32. Komisija uzskata, ka šī paziņojuma sakarā saņemto dokumentu izpaušana jebkurā laikā kaitēs aizsardzībai pārbaužu un izmeklēšanas nolūkā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas [Nr. 1049/2001] 4. panta 2. punkta nozīmē.

33. Visi rakstiskie paziņojumi, kas iesniegti Komisijai saistībā ar šo paziņojumu, ietilpst Komisijas lietā. To nedrīkst izpaust vai izmantot citiem nolūkiem, izņemot [LESD] 101. panta piemērošanu."

Komisijas 2006. gada paziņojums par atbrīvojumu no naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās

15 Komisijas Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos [naudas soda un tā apmēra samazināšanu aizliegtu vienošanos lietās] (OV 2006, C 298, 17. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada paziņojums par iecietību") 40. punktā ir noteikts:

"Komisija uzskata, ka šā paziņojuma sakarā saņemto dokumentu un pierakstītu vai ierakstītu paziņojumu publiska izpaušana kaitēs noteiktajām sabiedrības vai privātajām interesēm, piemēram, pārbaužu un izmeklēšanas mērķa aizsardzībai, Regulas [Nr. 1049/2001] 4. panta nozīmē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts."

Tiesvedības priekšvēsture

16 Tiesvedības priekšvēsturi, kāda tā izriet no pārsūdzētā sprieduma 1.–13. punkta, var rezumēt šādi.

17 2006. gada 3. maijā Eiropas Komisija pieņēma Lēmumu C(2006) 1766 *final*, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu pret *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *Eka Chemicals AB*, *Degussa AG*, *Edison SpA*, *FMC Corporation*, *FMC Foret SA*, *Kemira OYJ*, *L'Air Liquide SA*, *Chemoxal SA*, *Snia SpA*, *Caffaro Srl*, *Solvay SA/NV*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/F/38.620 – ūdeņraža peroksīds un perborāts) (turpmāk tekstā – "ŪPP lēmums"), kura kopsavilkums ir publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2006, L 353, 54. lpp.).

18 ŪPP lēmumā Komisija tostarp konstatēja, ka *Degussa AG*, kas tagad kļuvusi par *Evonik Degussa GmbH*, ir piedalījusies EKL 81. panta pārkāpumā Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijā kopā ar 16 citām sabiedrībām, kas darbojas ūdeņraža peroksīda un perborāta nozarē. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja bija pirmā sabiedrība, kura 2002. gada decembrī uzsāka sakarus ar Komisiju, tad, piemērojot 2002. gada paziņojumu par iecietību un tā kā šajā gadījumā tā pilnībā sadarbojās, sniedzot Komisijai visu tās rīcībā esošo informāciju par pārkāpumu, tai tika piešķirts pilnīgs atbrīvojums no naudas soda.

19 2007. gadā Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta (ĢD) tīmekļa vietnē tika publicēta ŪPP lēmuma pirmā nekonfidenciālā versija.

20 Ar vēstuli, kura apelācijas sūdzības iesniedzējai tika nosūtīta 2011. gada 28. novembrī, Komisija to informēja par nolūku publicēt detalizētāku ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju (turpmāk tekstā – "detalizētāka ŪPP lēmuma versija"), kurā būtu ietverts viss minētā lēmuma saturs, izņemot konfidenciālo informāciju. Vienlaikus Komisija lūdza apelācijas sūdzības iesniedzējai norādīt to informāciju ŪPP lēmumā, kurai tā vēlētos lūgt piemērot konfidencialitāti.

21 Uzskatot, ka šajā ŪPP lēmuma detalizētākajā versijā ir ietverta konfidenciāla informācija vai komercnoslēpumi, apelācijas sūdzības iesniedzēja ar 2011. gada 23. decembra vēstuli paziņoja Komisijai, ka tā iebilst pret iecerēto publicēšanu. Savu iebildumu pamatojumam tā it īpaši uzsvēra, ka minētajā versijā ir ietverta liela daļa informācijas, ko tā bija nodevusi Komisijai saistībā ar 2002. gada paziņojumu par iecietību, vairāki tās sadarbības partneru nosaukumi, kā arī norādes par tās komercattiecībām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka iecerētā publicēšana tādējādi esot pretrunā tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principiem un ar to tiekot kaitēts Komisijas izmeklēšanas darbībām.

22 Ar 2012. gada 15. marta vēstuli Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka tā piekrīt no jaunās, publicēšanai paredzētās ŪPP lēmuma plašākās versijas izņemt visu informāciju, ar kuru tieši vai netieši būtu iespējams identificēt tās informācijas avotus, kas paziņota saistībā ar 2002. gada paziņojumu par iecietību, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzējas partneru nosaukumus. Turpretī attiecībā uz pārējo informāciju, kurai prasītāja bija lūgusi piemērot konfidencialitāti, Komisija uzskatīja, ka to piemērot nav pamata (turpmāk tekstā – "strīdīgā informācija").

23 Izmantojot iespēju, kas paredzēta Lēmumā 2011/695, apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsās pie uzklausīšanas amatpersonas, lai tā izslēgtu no ŪPP lēmuma plašākās versijas visu informāciju, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija sniegusi saskaņā ar 2002. gada paziņojumu par iecietību.

24 Ar apstrīdēto lēmumu uzklausīšanas amatpersona Komisijas vārdā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos lūgumus piemērot konfidencialitāti.

25 Uzklausīšanas amatpersona iesākumā uzsvēra savu darba uzdevumu robežas, paskaidrojot, ka tai esot atļauts vienīgi pārbaudīt, vai noteikta informācija ir uzskatāma par konfidenciālu, nevis novērst apgalvotu pārkāpumu saistībā ar to, par ko apelācijas sūdzības iesniedzējai bijusi tiesiskā paļāvība pret Komisiju.

26 Tā turklāt norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pret jaunas, plašākas ŪPP lēmuma versijas publicēšanu esot iebildusi tikai tādēļ, ka tajā ir ietverta informācija, kas sniegta, piemērojot 2002. gada paziņojumu par iecietību, un ka šādas informācijas izpaušana trešajām personām varētu tai radīt zaudējumus saistībā ar valsts tiesās celtām prasībām par zaudējumu atlīdzību. Pēc uzklausīšanas amatpersonas domām, Komisijai esot plaša novērtēšanas brīvība, lai izlemtu publicēt vairāk nekā tikai galveno tās lēmumu saturu. Turklāt atsauces uz administratīvajā lietā ietilpstošajiem dokumentiem pašas par sevi neesot komercnoslēpumi vai cita veida konfidenciāla informācija.

27 Uzklausīšanas amatpersona uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka nolūkā piemērot 2002. gada paziņojumā par iecietību paredzēto iecietības programmu tās Komisijai paziņotās informācijas publicēšana varētu tai nodarīt būtisku kaitējumu. Uzņēmuma, kuram Komisija ir piemērojusi naudas sodu par konkurences tiesību normu pārkāpumu, interesēm, lai sabiedrībai netiktu izpausta detalizēta informācija par tam pārmesto pārkāpjošo rīcību, katrā ziņā neesot nekāda veida īpašas aizsardzības. Šajā ziņā uzklausīšanas amatpersona atgādināja, ka prasības par zaudējumu atlīdzību esot neatņemama Eiropas Savienības politikas daļa konkurences jomā un līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot atsaukties uz leģitīmām interesēm tikt pasargātai no tā, ka pret viņu šādas prasības tiek celtas tādēļ, ka viņa ir bijusi ŪPP lēmumā minētā pārkāpuma dalībniece.

28 Uzklausīšanas amatpersona turklāt uzskatīja, ka tās kompetencē neesot atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka tās informācijas izpaušana trešajām personām, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir paziņojusi Komisijai saistībā ar iecietības programmu, radīs kaitējumu šai programmai, jo šāds jautājums pārsniedzot tās darba uzdevumu robežas. Šajā ziņā tā atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru vienīgi Komisijai ir jānovērtē, kādā mērā faktu un notikumu attīstības konteksts, kurā ietilpst inkriminētā rīcība, ir jādara zināms sabiedrībai, ciktāl tas neietver konfidenciālu informāciju.

29 Visbeidzot, uzklausīšanas amatpersona norādīja, ka, tā kā pilnvaras, kuras tai ir uzticētas, pamatojoties uz Lēmuma 2011/695 8. pantu, ir ierobežotas tikai līdz novērtējumam par to, kādā mērā informācija ietver dienesta noslēpumu un vai tai ir jāpiemēro konfidencialitāte uz cita pamata, tās kompetencē nav lemt par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka informācijai, kuru tā ir paziņojusi saistībā ar iecietības programmu, ir piemērota nepamatota nevienlīdzīga attieksme, salīdzinot ar citiem ŪPP lēmumā konstatētā pārkāpuma dalībniekiem.

Pārsūdzētais spriedums

30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējā tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 2. augustā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

31 Prasītāja savas prasības atbalstam izvirzīja piecus pamatus, no kuriem pirmais bija par Lēmuma 2011/695 8. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu, otrais bija par apstrīdētā lēmuma pamatojuma nenorādīšanu, trešais – par dienesta noslēpuma, kā arī informācijas, kuru ir iecerējusi publicēt Komisija, konfidenciālā rakstura pārkāpumu, ceturtais – par tiesiskās paļāvības, tiesiskās noteiktības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu un piektais – par galīguma principa, kas ietverts Regulas Nr. 1/2003 28. pantā, kā arī Komisijas paziņojuma par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem, ievērojot [LESD 101.] un [LESD 102.] pantu, EEZ līguma 53., 54. un 57. pantu un Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV 2005, C 325, 7. lpp.), 48. punkta pārkāpumu.

32 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību kā nepamatotu.

Apelācijas lietas dalībnieku prasījumi

33 Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34 Komisija lūdz Tiesu pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

35 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais pamats ir par Lēmuma 2011/695 8. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu, otrais pamats ir par LESD 339. panta, Regulas Nr. 1/2003 30. panta, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta, Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 8. panta, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 7. panta pārkāpumu, un trešais pamats ir par tiesiskās paļāvības un tiesiskās noteiktības principu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 2011/695 8. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu

36 Pirmais pamats būtībā ir iedalāms divās daļās, pirmkārt, par to, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi uzklausīšanas amatpersonai piešķirto kompetenci lemt par informācijas publicēšanu saskaņā ar Lēmuma 2011/695 8. panta 2. un 3. punktu un, otrkārt, par to, ka Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumu par faktu un apstrīdētā lēmuma sagrozīšanu.

Par pirmā pamata pirmo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

37 Ar sava pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 42.–44. punktā nospriežot, ka uzklausīšanas amatpersonai nebija kompetences izvērtēt tās argumentus par to, ka ar plašākās ŪPP lēmuma versijas publicēšanu tiktu pārkāpti tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principi.

38 Komisija lūdz noraidīt pirmā pamata pirmo daļu, apgalvodama, ka uzklausīšanas amatpersona nebija kompetenta izskatīt šādus argumentus, jo ar minētajiem principiem nav konkrēta mērķa aizsargāt informācijas vai dokumentu konfidencialitāti.

Tiesas vērtējums

39 Saskaņā ar Lēmuma 2011/695 1. panta 1. punktu konkurences tiesību procedūrās ieceltās uzklausīšanas amatpersonas pilnvaras un pienākumi ir definēti šajā lēmumā.

40 Saskaņā ar minētā lēmuma 1. panta 2. punktu, kā tas ir paskaidrots šī paša lēmuma preambulas 9. apsvērumā, uzklausīšanas amatpersonas pilnvarojums konkurences lietu izskatīšanā ir jānosaka tādā veidā, lai garantētu procesuālo tiesību efektīvu īstenošanu visā lietas izskatīšanas laikā Komisijā saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu, jo īpaši attiecībā uz tiesībām tikt uzklausītam.

41 Šajā ziņā no Lēmuma 2011/695 8. panta 1. punkta izriet, ka tad, ja Komisija ir iecerējusi izpaust informāciju, kas var būt uzņēmuma vai personas komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, šo uzņēmumu vai personu rakstiski informē par šo ieceri un attiecīgajam uzņēmumam vai personai tiek noteikts termiņš savu iespējamo rakstveida apsvērumu iesniegšanai attiecīgajā gadījumā.

42 Ieinteresētā persona tad var saskaņā ar šī lēmuma 8. panta 2. punktu, ja runa ir par informāciju, kas tās ieskatā var būt komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, iebilst pret tās izpaušanu, vēršoties pie uzklausīšanas amatpersonas. Ja šī amatpersona uzskata, ka attiecīgo informāciju var izpaust vai nu tāpēc, ka tā nav komercnoslēpums vai cita konfidenciāla informācija, vai tāpēc, ka pastāv prioritāras intereses, kuru dēļ tā ir jāizpauž, tā pieņem argumentētu lēmumu, norādot termiņu, kura noslēgumā informācija tiks izpausta un kurš nevar būt īsāks par vienu nedēļu, sākot no paziņošanas dienas.

43 Visbeidzot, minētā lēmuma 8. panta 3. punktā ir paredzēts, ka šīs normas *mutatis mutandis* piemēro informācijas izpaušanai, to publicējot *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

44 Tātad šī paša Lēmuma 8. panta mērķis, kā to ir nospriedusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā, ir procesuālā līmenī īstenot Savienības tiesībās piedāvāto aizsardzību informācijai, kuru Komisija ir ieguvusi saistībā ar procedūrām par konkurences tiesību normu piemērošanu, kas tagad ir paredzēta Regulas Nr. 1/2003 28. panta 2. punktā.

45 It īpaši Lēmuma 2011/695 8. panta 2. punkta mērķis ir precizēt iemeslus, kas uzklausīšanas amatpersonai ļauj uzskatīt, ka informāciju, par kuru ieinteresētā persona lūdz piemērot konfidencialitāti, var izpaust. No šīs tiesību normas izriet, ka minētā uzklausīšanas amatpersona var uzskatīt, ka informāciju var izpaust, ja tā patiesībā nav komercnoslēpums vai cita veida konfidenciāla informācija, vai tās izpaušanai ir prioritāru interešu raksturs.

46 Tomēr, lai gan minētajā tiesību normā ir precizēti iemesli, kuru dēļ uzklausīšanas amatpersona var uzskatīt, ka informāciju var izpaust, šī pati tiesību norma turpretī neierobežo pamatojumu, ko, balstoties uz Savienības tiesībām vai principiem, var izvirzīt ieinteresētā persona, lai iebilstu pret paredzēto publicēšanu.

47 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo Vispārējā tiesā, ka tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principu ievērošana ir leģitīms mērķis, ar ko var attaisnot to, ka strīdīgajai informācijai piemēro Savienības tiesību aizsardzību pret izpaušanu, un ka uzklausīšanas amatpersona, nelemjot par iebildumiem, kas ir pamatoti ar šiem principiem, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

48 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 33. punktā ir konstatējusi, ka uzklausīšanas amatpersonai, pieņemot lēmumu saskaņā ar Lēmuma 2011/695 8. pantu, ir ne tikai jānosaka, vai lēmuma, ar ko piemēro sodu par LESD 101. panta pārkāpumu, versija, kura ir jāizskata šai amatpersonai, ietver komercnoslēpumu vai citu konfidenciālu informāciju, kas ir aizsargājama līdzīgi, bet arī jāpārliecinās, vai šī versija neietver citu informāciju, kas nevar tikt publiski izpausta vai nu tādēļ, ka Savienības tiesību normas to īpaši aizsargā, vai arī tādēļ, ka tā attiecas uz informāciju, kura pēc savas būtības ietilpst dienesta noslēpumā.

49 Tālāk Vispārējās tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā būtībā uzskatīja, ka tiesiskās paļāvības un vienlīdzīgas attieksmes principu ievērošana, uz kuriem atsaucās prasītāja savā lūgumā uzklausīšanas amatpersonai, nav normas, kuras speciāli aizsargā pret tādas informācijas izpaušanu sabiedrībai kā tā, kuru prasītāja paziņoja Komisijai, lai saņemtu tās iecietību, un tātad šie principi paši par sevi neietilpst ar Savienības tiesībām noteiktajā tās informācijas aizsardzībā, kuru Komisija ir uzzinājusi saistībā ar LESD 101. panta piemērošanas procedūrām.

50 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 43. punktā secināja, ka šie principi pārsniedz uzklausīšanas amatpersonai uzticēto uzdevumu robežas atbilstoši Lēmuma 2011/695 8. pantam.

51 Tomēr, kā ir atgādināts šī sprieduma 44. punktā, Lēmuma 2011/695 8. panta mērķis ir procesuālā ziņā ieviest tādas Savienības tiesībās paredzētās informācijas aizsardzību, kas Komisijai kļuva zināma procedūrās konkurences noteikumu piemērošanai. Šī aizsardzība ir jāsaprot kā tāda, kas attiecas uz jebkuru iemeslu, kurš varētu attaisnot attiecīgās informācijas konfidencialitātes aizsardzību.

52 Šo interpretāciju apstiprina, pirmkārt, Lēmuma 2011/695 8. panta 2. punkts, kurā bez citiem ierobežojumiem ir noteikts, ka, ja uzņēmums vai attiecīgā persona iebilst pret informācijas izpaušanu, tā var par to vērties pie uzklausīšanas amatpersonas.

53 Otrkārt, tas būtu pretrunā Lēmuma 2011/695 1. panta 2. punktā, kā arī tā preambulas 9. apsvērumā definēto uzklausīšanas amatpersonas pilnvaru mērķim nodrošināt efektīvu procesuālo tiesību īstenošanu, ja tā varēja pieņemt lēmumu tikai par daļu no pamatojuma, kas var būt šķērslis noteiktas informācijas izpaušanai.

54 Lēmuma 2011/695 8. panta 2. punkta piemērošanas joma tiktu ievērojami sašaurināta, ja šī tiesību norma būtu jāinterpretē tādējādi, ka ar to uzklausīšanas amatpersonai ir atļauts ņemt vērā, kā to ir lēmusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. punktā, tikai tiesību normas, ar kurām konkrēti aizsargā informāciju pret tās izpaušanu sabiedrībai, piemēram, tās, kas ietvertas Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulā (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) vai Regulā Nr. 1049/2001.

55 No tā izriet, ka pamatojums, ar ko var ierobežot tādas informācijas izpaušanu kā, piemēram, tā, kuru prasītāja ir paziņojusi Komisijai, lai saņemtu tās iecietību, nav tāds, kas balstīts tikai uz tiesību normām, ar kurām ir konkrēti paredzēts aizsargāt informāciju pret izpaušanu sabiedrībai, un ka

uzklausīšanas amatpersonai līdz ar to ir jāpārbauda jebkurš iebildums, kas ir pamatots ar Savienības tiesību normām vai principiem, uz kuriem atsaucas ieinteresētā persona, lai panāktu, ka attiecīgajai informācijai piemēro konfidencialitāti.

56 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 44. punktā nospriežot, ka uzklausīšanas amatpersona šajā lietā ir pamatoti atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz prasītājs izvirzītajiem iebildumiem pret iecerēto publicēšanu, kas ir pamatoti ar tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principu ievērošanu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

57 Līdz ar to ir jāapmierina pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmā daļa un nav vajadzības izskatīt tā otru daļu.

Par otro pamatu saistībā ar LESD 339. panta, Regulas Nr. 1/2003 30. panta, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta, ECPAK 8. panta, kā arī Hartas 7. panta pārkāpumu

58 Ar četrām otrā pamata daļām apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka strīdīgā informācija nav ne konfidenciāla, ne arī aizsargājama pret iespējamu publicēšanu, pamatojoties uz citiem iemesliem, kas nav tās konfidenciālais raksturs.

Par otrā pamata pirmo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

59 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84.–86. un 162. punktā esot kļūdaini konstatējusi, ka strīdīgā informācija bija zaudējusi savu konfidenciālo raksturu jau tādēļ vien, ka tā bija vairāk nekā piecus gadus veca. Kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, šī informācija ir un paliek būtiskas ziņas par tās komerciālo stāvokli, jo, kā to arī ir norādījusi Vispārējā tiesa, tās publicēšana varētu nodarīt nopietnu kaitējumu.

60 Pārsūdzētā sprieduma 84. punktā Vispārējās tiesas minētā judikatūra, uz kuru tā ir balstījusies šī konstatējuma pamatošanai, neesot piemērojama šajā lietā, jo šī judikatūra attiecoties nevis uz iecietības pieteikuma iesniedzēja paziņotās informācijas publicēšanu internetā, bet gan uz slepenas vai konfidenciālas informācijas izpaušanu, kas attiecas uz citiem lietas dalībniekiem saistībā ar lietām, kuras atrodas izskatīšanā Savienības tiesās.

61 Turklāt no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkta izriet, ka ekonomiskas intereses var būt šķērslis informācijas publicēšanai pat vairāk nekā 30 gadus.

62 Visbeidzot, piekrišana tam, ka pēc piecu gadu termiņa zūd prezumpcija konfidenciāla rakstura informācijai, kuru ir snieguši iecietības programmas pretendenti, izraisītu to, ka izbeigtos šo pretendentu sniegto paziņojumu aizsardzība, jo parasti Komisijas procedūras aizliegto vienošanos jomā ilgst vairāk par pieciem gadiem.

63 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzības otrā pamata pirmo daļu.

Tiesas vērtējums

64 Attiecībā uz, pirmkārt, argumentiem, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tās informācijas publicēšanai, kas ir paziņota, lai saņemtu iecietības programmu, ir piemērojusi šajā kontekstā nepiemērojamu tiesību normu, ir jānorāda, ka informācija, kas bija slepena vai konfidenciāla, bet kas ir piecus vai vairāk gadus veca, principā ir jāuzskata, ievērojot pagājušo laiku, par vēsturisku un

par tādu, kas šī iemesla dēļ ir zaudējusi savu slepeno vai konfidenciālo raksturu, ja vien izņēmuma kārtā lietas dalībnieks, kurš atsaucas uz šādu raksturu, pierāda, ka, neraugoties uz šīs informācijas vecumu, tā joprojām satur būtiskas ziņas par tā vai attiecīgo trešo personu komerciālo stāvokli. Šie apsvērumi, kuri noved pie atspēkojamas prezumpcijas, ir piemērojami gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti attiecībā uz personām, kas ir iestājušās lietā prasībās Savienības tiesās, gan saistībā ar lūgumiem piemērot konfidencialitāti, lai Komisija publicētu lēmumu, ar ko konstatē konkurences tiesību normu pārkāpumu.

65 Šajā lietā pēc tam, kad Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84. punktā paskaidroja šo normu, tā šī sprieduma 85. punktā norādīja, ka, lai arī visa strīdīgā informācija bija vairāk nekā piecus gadus veca un lielākā tās daļa – pat vairāk nekā desmit gadus veca, prasītāja nebija sniegusi nekādus konkrētus argumentus, lai pierādītu, ka, neraugoties uz informācijas vecumu, tā joprojām sniedz svarīgas ziņas par prasītājas vai trešās personas komerciālo stāvokli. Prasītāja esot vienīgi apgalvojusi, ka, lai gan liela daļa no ŪPP lēmuma paplašinātās versijas fragmentiem bija pārkāpumu veidojošo faktu apraksts, tajā tomēr bija ietverta informācija par prasītājas darījumu attiecībām un cenu politiku.

66 Visbeidzot, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 86. punktā secināja, ka, pat ja pieņemtu, ka daļu no informācijas varēja noteiktā laikposmā uzskatīt par komercnoslēpumu, tā jebkurā gadījumā bija jāuzskata par vēsturisku. Turklāt prasītāja neesot pierādījusi, kādēļ uz šo informāciju vēl joprojām būtu pamats izņēmuma kārtā attiecināt Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punktā paredzēto aizsardzību.

67 No tā izriet, ka Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā esošajā argumentācijā nav pieļauta nekāda kļūda tiesību piemērošanā.

68 Otrkārt, ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja saistībā ar šo apelācijas sūdzības otrā pamata pirmo daļu atsaucas uz pretrunu pārsūdzētā sprieduma 85. punktā starp attiecīgās informācijas nekonfidenciālā rakstura novērtējumu tās vēsturiskā rakstura dēļ un vērtējumu šī sprieduma 105. punktā, atbilstoši kuram šīs informācijas publicēšana varētu tai izraisīt nopietnu kaitējumu.

69 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka šis arguments ir balstīts uz kļūdainu apstrīdētā lēmuma izpratni. Šī sprieduma 85. punktā Vispārējā tiesa ir vienīgi konstatējusi strīdīgās informācijas vēsturisko raksturu, lai noraidītu prasītājas lūgumu saņemt aizsardzību šai informācijai kā komercnoslēpumam vai konfidenciāla rakstura komerciālai informācijai, savukārt Vispārējās tiesas apgalvojums minētā sprieduma 105. punktā, atbilstoši kuram strīdīgās informācijas izpaušana varot prasītajai nodarīt nopietnu kaitējumu, attiecas uz pārbaudi par otro no trijiem nosacījumiem, kam ir pakļauta informācijas konfidencialitātes aizsardzība, kas šajā lietā ir paziņota Komisijai saistībā ar iecietības programmu.

70 Treškārt, prasītājas argumenti, atbilstoši kuriem Vispārējā tiesa esot piekritusi vispārējai prezumpcijai par iecietības pieteikuma iesniedzēja sniegtās informācijas konfidencialitātes izbeigšanos pēc piecu gadu termiņa, kas ir prezumpcija, kuras rezultātā zūd aizsardzība paziņojumiem, kas sniegti saistībā ar iecietības programmu, arī izriet no kļūdainas pārsūdzētā sprieduma izpratnes. Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 136.–139. punktā, šajā argumentācijā nav ņemts vērā fakts, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā ir vienīgi piemērojusi šo prezumpciju, lai noraidītu prasītājas apgalvojumu, atbilstoši kuram iecerētajā publikācijā bija ietverta komerciāli jūtīga informācija, un minētās prezumpcijas piemērošanai tātad nebija negatīvas ietekmes uz Vispārējās tiesas veikto pārbaudi pārsūdzētā sprieduma 88.–122. punktā par iebildumu, kas atšķiras no prasītājas iebilduma par to, ka strīdīgās informācijas avots bija paziņojums par iecietību. Tādējādi šī argumentācija arī ir jānoraida kā nepieņemama.

71 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otrā pamata otro daļu

Lietas dalībnieku argumenti

72 Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā nav ievērojusi Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomu un ar to saistīto judikatūru. Vispārējo prezumpciju par Komisijas izmeklēšanas darbību mērķa un lietas dalībnieku komerciālo interešu apdraudējumu aizliegto vienošanos procedūrās, kā to ir uzkonstruējusi Tiesa 2014. gada 27. februāra spriedumā Komisija/*EnBW* (C365/12 P, EU:C:2014:112), vajadzētu piemērot arī fragmentu publicēšanai no paziņojumiem, kurus ir izdarījuši iecietības programmas pretendenti Komisijas lēmumu nekonfidenciālajās versijās.

73 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 93. un 117. punktā ietvertajos konstatējumos ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa tajā ir veikusi nošķiršanu starp tādu dokumentu publicēšanu, ko ir paziņojuši iecietības programmas pretendenti, kas esot principā prettiesiska, un no šiem dokumentiem atlasītas informācijas, piemēram, šo pretendentu sniegto paziņojumu fragmentu, publicēšanu, kas esot tiesiska.

74 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka strīdīgās informācijas publicēšana esot pretrunā Komisijas sniegtajām garantijām attiecīgi 2002. gada paziņojuma par iecietību 32. punktā un 2006. gada paziņojuma par iecietību 40. punktā.

75 Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 119. punktā, tai kā iecietības programmas pretendentei esot atsevišķas un īpašas intereses iecietības programmas efektivitātes aizsardzībai.

76 Komisija lūdz noraidīt otrā pamata otro daļu.

Tiesas vērtējums

77 Pirmkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, atbilstoši kuram judikatūras noteikumi ierobežo nosacījumus, ar kādiem Komisija var atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 izpaust trešajām personām dokumentus, kuri ietverti administratīvajā lietā saistībā ar LESD 101. un 102. panta piemērošanas procedūru, vispirms ir jāuzsver, ka Regula Nr. 1049/2001 šīs lietas apstākļos, kas attiecas uz informācijas publiskošanu Komisijas lēmumā, ar kuru konstatē LESD 101. panta pārkāpumu, nav piemērojama. Tātad jautājums ir par to, vai, neskatoties uz to, ka šī regula šajā lietā nav piemērojama, Lēmuma par LESD 101. un 102. panta pārkāpumiem publicēšanai tomēr ir jāpiemēro judikatūra, kas ir pieņemta uz minētās regulas pamata, ar kuru Tiesa ir atzinusi vispārējas prezumpcijas pastāvēšanu, kas attaisno atteikumu izpaust dokumentus, kuri ietilpst lietas materiālos saistībā ar LESD 101. panta piemērošanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW*, C365/12 P, EU:C:2014:112, 92. un 93. punkts).

78 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lēmuma, ar kuru konstatē LESD 101. panta pārkāpumu, nekonfidenciālās versijas publicēšana ir paredzēta Regulas Nr. 1/2003 30. pantā. Šī tiesību norma atbilst apsvērumiem par Savienības konkurences tiesību normu piemērošanas efektivitāti tiktāl, ciktāl tostarp šāda publicēšana ļauj sniegt atbalstu cietušajiem LESD 101. panta pārkāpumos viņu prasībās par zaudējumu atlīdzību pret šo pārkāpumu izdarītājiem. Šīs dažādās intereses tomēr ir jālīdzsvaro ar to tiesību aizsardzību, kādas Savienības tiesībās ir paredzētas, tostarp attiecīgajiem uzņēmumiem, piemēram, tiesības uz profesionālā noslēpuma vai komercnoslēpuma aizsardzību, vai konkrētajām privātpersonām, piemēram, tiesības uz personas datu aizsardzību.

79 Ņemot vērā šīs atšķirības starp trešo personu piekļuves kārtību Komisijas lietas materiāliem un kārtību par lēmumu publicēšanu pārkāpumu jomā, judikatūra, kura ir izveidota saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 interpretāciju un uz kuru atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, nevar tikt piemērota lēmumu par pārkāpumiem publicēšanas apstākļos.

80 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka publicētajā strīdīgajā informācijā ietilpst informācija, kuras avots ir iecietības programmas pretendenta sniegtie paziņojumi. Kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, šāda publicēšana nozīmējot, ka tiek publicēti "burtiski citāti" un "izvilkumi" no minētajiem paziņojumiem, kas neesot atļauts.

81 Šajā ziņā nav strīda par to, kā to ir norādījusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 5. un 6. punktā, ka prasītāja saistībā ar iecietības programmu ir nodevusi Komisijai daudz informācijas ar mērķi saņemt pilnīgu atbrīvojumu no naudas soda. Ar 2012. gada 15. marta vēstuli Komisija piekrita svītrot no ŪPP lēmuma plašākās nekonfidenciālās versijas, ko tā ir iecerējusi publicēt, informāciju, ar kuru tieši vai netieši būtu iespējams identificēt informācijas, kas paziņota saistībā ar 2002. gada paziņojumu par iecietību, avotus, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzējas darbinieku uzvārdus.

82 Vispārējā tiesā, kā tas izriet arī no pārsūdzētā sprieduma 88. punkta, prasītāja apgalvoja, ka strīdīgajai informācijai bija jāpiemēro konfidencialitāte tādēļ vien, ka šo informāciju prasītāja paziņoja brīvprātīgi Komisijai, lai saņemtu iecietības programmas piemērošanu.

83 Atbildot uz šo argumentu, Vispārējā tiesa tostarp pārsūdzētā sprieduma 93. punktā nosprieda, ka informācijas par pārkāpumu veidojošajiem elementiem, kuri nebija ietverti 2007. gadā publicētā ŪPP lēmuma nekonfidenciālajā versijā, publicēšanai, ja tā notiktu, nebūtu tādas sekas kā tad, ja trešajām personām tiktu paziņoti prasītājas lūgumi Komisijai piemērot iecietību, protokoli, kuros ir fiksētas prasītājas mutvārdu liecības, ko tā ir sniegusi saistībā ar iecietības programmu, vai dokumenti, kurus tā brīvprātīgi ir nodevusi Komisijai izmeklēšanas laikā.

84 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 139. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka Komisija bija nolēmusi publicēšanai paredzētajā ŪPP lēmuma detalizētākajā versijā dzēst visu informāciju, kas ļauj tieši vai netieši identificēt tās informācijas avotu, kuru tai ir paziņojusi prasītāja, lai tai tiktu piemērota iecietības programma.

85 No šiem dažādajiem pārsūdzētā sprieduma fragmentiem izriet, ka prasītājas attīstītā argumentācija Vispārējā tiesā attiecībā uz strīdīgās informācijas konfidencialitāti vispārēji bija mērķēta uz visu šo informāciju kopumā tādēļ, ka tā bija paziņota Komisijai brīvprātīgi saistībā ar iecietības programmu. No šiem pašiem fragmentiem izriet, ka Vispārējā tiesa nevienā brīdī nav nospriedusi, ka Komisija bija tiesīga ar paplašinātās ŪPP lēmuma versijas publicēšanu publicēt burtiskus citātus, kas ņemti no prasītājas sniegtajiem paziņojumiem iecietības programmas saņemšanai.

86 Šādos apstākļos prasītājas izvirzītie argumenti saistībā ar otrā pamata otro daļu, atbilstoši kuriem Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, ka Komisija publicē paplašinātu ŪPP lēmuma versiju, kurā ir ietverti burtiski citāti no tās paziņojuma, kas ir sniegts, lai saņemtu Komisijas iecietības programmu, ir pamatoti ar kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju un tātad ir jānoraida.

87 Šajā ziņā ir svarīgi uzsvērt, ka publicēšana burtisku citātu formā no informācijas fragmentiem, kas ir ņemta no dokumentiem, kurus uzņēmums iesniedzis Komisijā sava paziņojuma atbalstam, kas ir sniegts iecietības programmas saņemšanai, atšķiras no burtisku citātu publicēšanas, kas ir ņemti no paša šī paziņojuma. Ja pirmā veida publicēšana ir atļauta, ievērojot piemērojamo aizsardzību tostarp darījumu noslēpumiem vai citai konfidenciālai informācijai, otrā nav atļauta nekādā gadījumā.

88 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Komisijai nav tiesību publicēt strīdīgo informāciju, kura ir ņemta tieši no prasītājas sniegtajiem paziņojumiem iecietības programmas saņemšanai, jo šāda publicēšana būtu pretrunā Komisijas sniegtajām garantijām 2002. un 2006. gada paziņojumos par iecietību un tā apdraudētu iecietības programmas efektivitāti.

89 Šajā ziņā no 2002. gada paziņojuma par iecietību, kas bija spēkā brīdī, kad prasītāja iesniedza lūgumu piemērot iecietību, 3.–7. punkta izriet, ka šim paziņojumam nav cita mērķa kā vien paredzēt nosacījumus, ar kādiem uzņēmums var saņemt vai nu atbrīvojumu no naudas soda, vai arī tā apmēra samazinājumu.

90 Tādējādi šī paziņojuma 4. punktā ir norādīts, ka Savienības interesēs ir piemērot labvēlīgāku attieksmi uzņēmumiem, kas ar to sadarbojas. Turklāt minētā paziņojuma 6. punktā ir precizēts, ka izšķirošs ieguldījums izmeklēšanas uzsākšanas sākumā var attaisnot uzņēmuma, kurš lūdz to nesodīt, atbrīvošanu no naudas soda.

91 Turklāt 2002. gada paziņojuma par iecietību 8.–27. punktā ietvertie noteikumi attiecas vienīgi uz naudas sodu piemērošanu un to apmēra noteikšanu.

92 Šādu informāciju tieši apstiprina šī paziņojuma nosaukums, kā arī tā 31. punkts, atbilstoši kuram fakts, ka uzņēmumam ir piešķirts atbrīvojums no naudas soda vai naudas soda samazinājums, to nepasargā no civiltiesiskajām sekām, kas ir saistītas ar tā dalību LESD 101. panta pārkāpumā.

93 Attiecībā uz Komisijas veikto tās informācijas apstrādi, ko ir sniedzis uzņēmums, kurš piedalās iecietības programmā, šī paziņojuma 29. punktā Komisija patiešām atzīst, ka tā apzinās to, ka šī paziņošana rada tiesisko paļāvību, uz ko pamatosies uzņēmumi, kuri vēlas informēt par aizliegtas vienošanās pastāvēšanu.

94 Šajā ziņā, pirmkārt, 2002. gada paziņojuma par iecietību 32. punktā ir paredzēts, ka vispār atbilstoši šim paziņojumam saņemto dokumentu izpaušana jebkurā laikā kaitētu pārbaužu un izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta izpratnē, un, otrkārt, tā 33. punktā ir noteikts, ka visi rakstiskie paziņojumi, kas tai ir iesniegti saistībā ar šo paziņojumu, ietilpst lietas materiālos un tos nedrīkst izpaust vai izmantot citiem nolūkiem, izņemot LESD 101. panta piemērošanu.

95 Tātad, lai aizsargātu paziņojumus, kas ir sniegti iecietības programmas saņemšanai, Komisija, pieņemot 2002. gada paziņojumu par iecietību, sev noteica saistošus noteikumus attiecībā uz rakstveida paziņojumiem, kurus tā saņem atbilstoši šim paziņojumam [par iecietību] un kuru izpaušana, Komisijas ieskatā, principā kaitē pārbaužu un izmeklēšanas mērķu aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta izpratnē, kā tas ir norādīts minētā paziņojuma 32. un 33. punktā.

96 Tomēr nedz minēto noteikumu mērķis, nedz arī sekas nav aizliegt Komisijai publicēt informāciju par LESD 101. panta pārkāpumu veidojošiem elementiem, kura tai ir paziņota saistībā ar iecietības programmu un kurai nav paredzēta aizsardzība pret publicēšanu uz cita pamata.

97 Tātad vienīgā aizsardzība, uz ko var pretendēt uzņēmums, kurš ir sadarbojies ar Komisiju LESD 101. panta piemērošanas procedūrā, ir tā, kas attiecas, pirmkārt, uz atbrīvojumu no naudas soda vai tā samazinājumu, pretī sniedzot Komisijai pierādījumu elementus par pārkāpumu, par ko pastāv aizdomas, kuras būtiski papildina pierādījumus, kas jau ir Komisijas rīcībā, un, otrkārt, to, ka Komisija neizpaudīs dokumentus un rakstveida paziņojumus, kurus tā ir saņēmusi atbilstoši 2002. gada paziņojumam par iecietību.

98 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, tāda publicēšana kā iecerētā, kas ir veikta atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 30. pantam, ievērojot dienesta noslēpumu, neaizskar aizsardzību, uz kādu var pretendēt apelācijas sūdzības iesniedzēja saskaņā ar 2002. gada paziņojumu par iecietību, jo, kā tas ir konstatēts šī sprieduma iepriekšējā punktā, šī aizsardzība var attiekties vienīgi uz naudas soda noteikšanu un to dokumentu un paziņojumu apstrādi, kuri ir konkrēti minēti šajā paziņojumā.

99 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 93. un 117. punktā nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā savā analizē par to, kādu attieksmi piemērot dokumentiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja paziņojusi Komisijai saistībā ar iecietības programmu. Prasītājas izvirzītie argumenti šajā ziņā tātad arī ir jānoraida.

100 Visbeidzot, ceturtkārt, arī apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par to, ka tai ir atsevišķa un īpaša interese iecietības programmas efektivitātes aizsargāšanai, nav tādi, ar ko var atspēkot iepriekš minētos apsvērumus.

101 Šajā ziņā pietiek konstatēt, kā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā ir pamatoti nolēmusi, ka iecietības programmas efektivitātes aizsargāšana nav atsevišķa un īpaša prasītājas interese.

102 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, otrā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par otrā pamata trešo daļu

Lietas dalībnieku argumenti

103 Ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 107.–111. punktā, strīdīgā informācija ir jāaizsargā pret iecerēto publicēšanu, ciktāl ir izpildīti Vispārējās tiesas 2006. gada 30. maija spriedumā *Bank Austria Creditanstalt*/Komisija (T198/03, EU:T:2006:136) izvirzītie nosacījumi. Līdz ar to Vispārējai tiesai esot bijis jākonstatē, ka šīs intereses ir aizsargājamas.

104 Kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, tās interesēs esot nevis izvairīties no naudas soda un procentu samaksas piespriešanas vai Komisijas konstatējumu par attiecīgā pārkāpuma norisi izpaušanas, bet drīzāk gan atturēt Komisiju no tās aizsardzības iznīcināšanas, kura ir noteikta 2002. un 2006. gada paziņojumos par iecietību un kura ir paredzēta paziņojumiem, kas sniegti vienīgi saistībā ar iecietības programmu, uzticoties, ka tiks saglabāta to konfidencialitāte.

105 Turklāt pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 149. punktā, paredzamā publicēšana acīmredzami nostāda apelācijas sūdzības iesniedzēju sliktākā situācijā salīdzinājumā ar citiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem, kuri nesadarbojās ar Komisiju iecietības programmā. Ciktāl atbilstošie ŪPP lēmuma atbilstošie fragmenti esot nevis pašas Komisijas izdarītie konstatējumi, bet vienīgi burtiski citāti no iecietības pretendentu sniegtajiem paziņojumiem, šo fragmentu izpaušana daudz būtiskāk ietekmējot iecietības programmas pretendentus nekā tos aizliegtas vienošanās dalībniekus, kuri nav sadarbojušies ar Komisiju. Tātad Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 164. punktā esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

106 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzības otrā pamata trešo daļu.

Tiesas vērtējums

107 Uzreiz ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neatspēko Vispārējās tiesas minētos apsvērumus pārsūdzētā sprieduma 94. punktā, atbilstoši kuriem ir jābūt kumulatīvi izpildītiem trīs nosacījumiem, lai tādu informāciju kā šajā lietā varētu aizsargāt kā dienesta noslēpumu un līdz ar to tai piešķirt aizsardzību uz šāda pamata.

108 Savukārt saistībā ar šo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka Vispārējā tiesa piemēroja šajā lietā pēdējo no šiem nosacījumiem, un tātad pārsūdzētā sprieduma 110. punktā norādīto konstatējumu, ka tās intereses nav aizsargājamas.

109 Šajā ziņā, kā ir norādīts šī sprieduma 82. un 85. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējas attīstītie argumenti Vispārējā tiesā, lai apgalvotu, ka tās interese strīdīgās informācijas neizpaušanā bija aizsargājama, attiecās uz visu informāciju tādēļ, ka tā tika paziņota Komisijai saistībā ar lūgumu piemērot iecietību. Šie argumenti nekādā veidā netika vērsti uz iespējamiem burtiskajiem citātiem, kas ir ņemti no tās sniegtā paziņojuma, lai saņemtu šādu iecietību.

110 Šādos apstākļos Vispārējās tiesas sniegtais novērtējums pārsūdzētā sprieduma 107.–111. punktā un it īpaši tā 110. punktā par aizsargājamo prasītājas interešu neesamību saistībā ar viņas Komisijai paziņoto informāciju katrā ziņā ir jāsaprot tāds, kurš neattiecas uz šādiem citātiem, un kā tāds, kurš attiecas vienīgi uz informāciju, kas ir iegūta no prasītājas dokumentiem, kuri iesniegti lūguma piemērot iecietību pamatojumam un kuros tiek sniegti precizējumi par pārkāpuma sastāvu veidojošiem elementiem un prasītājas dalību tajā.

111 Šādu Vispārējās tiesas novērtējuma interpretāciju apstiprina pārsūdzētā sprieduma 107. punkts, kurā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka uzņēmuma, kam ir piemērots naudas sods, interese, lai "precizējumi par tam pārmesto pārkāpjošo rīcību" netiktu publiski izpausti, nav nekādi īpaši aizsargājama, kā arī šī sprieduma 108. punkts, kurā Vispārējā tiesa norādīja, ka prasītāja nevar leģitīmi iebilst, ka Komisija publicē "informāciju, ar kuru detalizētā veidā tiek atklāta tās piedalīšanās ar ŪPP lēmumu sodītajā pārkāpumā".

112 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, kas ir minēts šī sprieduma 108. punktā, ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 107.–111. punkta interpretāciju. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida.

113 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu – to pārbaude novestu pie tā, ka Tiesa apdraudētu pārbaudi, kāda būs jāveic uzklausīšanas amatpersonai par līdzīgiem argumentiem, kurus ir izvirzījusi prasītāja administratīvā procesa laikā un par kuriem uzklausīšanas amatpersona ir nepamatoti, kā tas izriet no pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmās daļas pārbaudes, atturējusies pieņemt lēmumu. Šādos apstākļos Tiesai saistībā ar šo apelācijas sūdzību nav jālemj par šiem argumentiem.

114 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, otrā pamata trešā daļa ir jānoraida.

Par otrā pamata ceturto daļu

Lietas dalībnieku argumenti

115 Ar ceturto šī pamata daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka daži fragmenti, kas ņemti no iecietības pretendentu paziņojumiem, ir aizsargāti ar ECPAK 8. pantu un Hartas 7. pantu, un apelācijas sūdzības iesniedzēja no tā secina, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 121.–126. punktā ir kļūdaini noraidījusi tās argumentus par šo tiesību normu pārkāpumiem. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka paziņojumi, no kuriem ir iegūta strīdīgā informācija, ko Komisija ir

iecerējusi izpaust, ir sniegti saistībā ar iecietības programmu un to nebūtu, ja prasītāja nebūtu piedalījusies šajā programmā. Šādu paziņojumu izpaušanu, neņemot vērā 2002. un 2006. gada paziņojumus par iecietību, kā arī Komisijas izveidoto praksi, pretēji Vispārējās tiesas nospriestajam pārsūdzētā sprieduma 125. un turpmākajos punktos, nevar uzskatīt par dalības aizliegtās vienošanās darbībā paredzamām sekām.

116 Komisija lūdz noraidīt otrā pamata ceturto daļu.

Tiesas vērtējums

117 Ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 125. un 126. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka ECPAK 8. pantā un Hartas 7. pantā garantētās tiesības uz privātās dzīves aizsardzību nevar būt šķērslis tādas informācijas izpaušanai, kura, tāpat kā šajā lietā iecerētā publicēšana, ir par uzņēmuma dalību Savienības tiesību pārkāpumā aizliegto vienošanos jomā, kas ir konstatēts Komisijas lēmumā, kurš pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, un paredzēts publicēšanai atbilstoši šīs regulas 30. pantam, jo persona nevar saskaņā ar pastāvīgo Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru atsaukties uz ECPAK 8. pantu, lai sūdzētos par tās reputācijas aizskārumu, kas paredzamā veidā izrietētu no viņas pašas rīcības.

118 Lai gan saistībā ar šo apelācijas sūdzību tās iesniedzēja apgalvo, ka strīdīgās informācijas izpaušanu nevar uzskatīt par paredzamām sekām viņas dalībai attiecīgajā aizliegtās vienošanās darbībā, tā neizvirza nevienu pierādījumu, ar ko varētu pamatot šādu apgalvojumu. Tādējādi, kā to ir apgalvojusi Komisija, ja strīdīgajai informācijai ir tieša nozīme pārkāpuma sastāvu veidojošajos elementos un prasītājas dalībā šajā pārkāpumā, tad prasītājai bija jāparedz, kā tādā gadījumā kā šajā lietā par šo informāciju tiks pieņemts publiski pieejams lēmums, ja vien šī informācija nav aizsargāta uz cita pamata.

119 Turklāt, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 172. punktā, prasītāja nenorāda, kādā apmērā strīdīgās informācijas izpaušana ietekmētu tās privātās dzīves aizsardzību.

120 Tā kā otrā pamata ceturtā daļa nav pamatota, tā ir jānoraida.

121 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības otrais pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo pamatu – tiesiskās paļāvības aizsardzības principa un tiesiskās drošības principa pārkāpumu

122 Ja Tiesa veiktu pārbaudi par šo trešo pamatu, tā apdraudētu pārbaudi, kas būs jāveic uzklausīšanas amatpersonai par argumentiem saistībā ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi administratīvā procesa laikā un par kuriem uzklausīšanas amatpersona ir nepamatoti, kā tas izriet no pirmā apelācijas sūdzības pamata pirmās daļas pārbaudes, atturējusies pieņemt lēmumu. Šādos apstākļos Tiesai saistībā ar šo apelācijas sūdzību nav jālemj par šiem argumentiem.

123 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, tā kā apelācijas sūdzības pirmā pamata daļa ir pamatota, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka uzklausīšanas amatpersona ir pamatoti atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem iebildumiem pret iecerēto publicēšanu, kas ir pamatoti ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu.

124 Pārējā daļā apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par prasību Vispārējā tiesā

125 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa, atceļot Vispārējās tiesas lēmumu, var vai nu pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai arī nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma pieņemšanai.

126 Šajā gadījumā tiesvedības stadija ļauj lietu izspriest.

127 Ņemot vērā šī sprieduma 39.–57. punktā izklāstītos apsvērumus, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, jo uzklausīšanas amatpersona tajā ir atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz prasītājas izvirzītajiem iebildumiem pret Komisijas iecerēto ŪPP lēmuma paplašinātās versijas publicēšanu, kas bija pamatoti ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

128 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu.

129 Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 3. punktam, kas saskaņā ar 184. panta 1. punktu piemērojams apelācijas tiesvedībā, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

130 Tā kā tas tā ir šajā lietā, *Evonik Degussa* un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 28. janvāra spriedumu *Evonik Degussa* /Komisija (T341/12, EU:T:2015:51), ciktāl Vispārējā tiesa tajā ir nospriedusi, ka uzklausīšanas amatpersona ir pamatoti atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz *Evonik Degussa GmbH* izvirzītajiem iebildumiem, kas ir pamatoti ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu, pret iecerēto Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmuma C(2006) 1766 *final* par [EKL] 81. pantā un EEZ līguma 53. pantā paredzētās procedūras piemērošanu *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *Eka Chemicals AB*, *Degussa AG*, *Edison SpA*, *FMC Corporation*, *FMC Foret SA*, *Kemira OYJ*, *L'Air Liquide SA*, *Chemoxal SA*, *Snia SpA*, *Caffaro Srl*, *Solvay SA/NV*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/F/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts) paplašinātās nekonfidenciālās versijas publicēšanu;**

2) **pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;**

3) **atcelt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmumu C(2012) 3534 *final*, ar kuru ir noraidīts *Evonik Degussa GmbH* lūgums par konfidencialitātes ievērošanu, ciktāl tajā uzklausīšanas amatpersona ir atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz šī sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktā minētajiem iebildumiem;**

4) *Evonik Degussa GmbH* un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]